మతి తప్పిన ఆఫ్రికా ఏనుగు!

కె. వి. రమణ

మధ్య ప్రదేశ్ అడవులన్నిటినీ మించగల కీకారణ్య ప్రాంతమది. సన్నని తారు రోడ్డు పొడవాటి నల్ల త్రాచులా వుంది. జాతీయ రహదారిని అరణ్యంతో కలిపే పిల్లమార్గమది. అడవి జంతువులు పట్టపగలే ఆ మార్గం మీద పైలాపచ్చీసుగా తిరుగుతూ వుంటాయి. దారి పొడవునా రాక్షసుల్లా నిలిచివుండే బ్రహ్మాండమయిన వృక్షాలు ఆ రహదారికి అహర్నిశలూ చల్లని నీడను ప్రసాదిస్తూ వుంటాయి.

కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని అమావాస్య రాత్రులవి. క్రూరమృగాల అరుపులు అడపాదడపా కర్ణకఠోరంగా వినవస్తున్నాయి.

రోడ్డుకి ఎడంగా ఆగివుందొక జీపు. స్టీరింగు వీలుమీద ఛాతీ ఆనించి గడ్డాన్ని చేతులమీద వుంచి తదేకంగా ముందుకు చూస్తున్నాడు మంగల్ సేన్. చూసి చూసి కళ్ళు నొప్పులు పెడుతున్నాయి. చీకటి తప్ప మరేదీ

లేదు ఎదురుగా. చిరాగ్గా కళ్ళు నులుముకొని వాచీకేసి చూశాడు. రేడియమ్ డయల్ పన్నెండు చూపిస్తోంది. సీటుమీద పడిగాపులు కాస్తున్న విస్కీబాటిల్‌ని ఎత్తి గడగడ తాగేసాడు మంగల్ సేన్. బుడ్డి ఖాళీ! పక్కకు విసిరికొట్టాడు.

రోడ్డుమీద దూరాన లైట్లు వెలుగుతూ ముందుకొస్తున్నాయి. చటుక్కున ముందుకు వంగాడు మంగల్. లైట్లు మూడుసార్లు వెలుగుతూ ఆరాయి. పైలట్ కారది.

"అరేయ్!" హుషారుగా అరిచాడు మంగల్. జీపు వెనక కూర్చున్న మంగల్ అనుచరలు నలుగురూ ఒకేసారి "జీ! సర్దార్" అన్నారు.

"పైలట్ వచ్చేస్తోంది. సిద్ధంగా వుండండి" అన్నాడు మంగల్. అనుచరులు నలుగురూ హడావుడిగా జీపు దిగారు.

రయ్యిన వస్తూ జీపు దాటి రోడ్డుప్రక్క ఆగింది కారు. కారులోనుండి దిగారిద్దరు. వారిలో ఒకడు పరుగున వచ్చి మంగల్‌కి సెల్యూట్ చేస్తూ "లారీ వస్తోంది సర్దార్" అన్నాడు వినయంగా.

"అచ్ఛా! ముందు రోడ్డు బ్లాక్ చెయ్యండి" కేకేసాడు మంగల్. మంగల్ అనుచరులు రోడ్డుకి అడ్డంగా పెద్ద బండరాళ్ళను దొర్లించసాగారు. దూరంగా లైట్ల వెలుతురు ప్రత్యక్షమయింది.

"లారీలో ఎందరున్నారు?" కారులో వచ్చినవాణ్ణి ప్రశ్నించాడు మంగల్.

"ఇద్దరే సర్దార్."

"అచ్ఛా! మన పని మరింత సులువన్నమాట."

"అంతా రెడీ సర్దార్!" రోడ్‌ని పూర్తిగా బ్లాక్ చేసి

వచ్చి చెప్పాడో కదు.

"అచ్చా! అంతా జాగ్రత్తగా వినండి. కొందరు యిక్కడే రాళ్ళముందు కాపుకాయండి. ఓ ఇద్దరు బాగా ముందుకుపోయి లారీ ఆగిన వెంటనే వెనకనుండి కవర్ చెయ్యండి. ఎట్టి పరిస్థితిల్లోనూ తుపాకులు పేల్చవద్దు. తుపాకీ పేలిందా? ఏనుగు బెదిరిపోతుంది. వాటిని కేవలం లారీ సిబ్బందిని బెదరగొట్టేందుకే వుపయోగించాలి. అర్థమయిందా?" అనుచరుల మొహాలుచూస్తూ అన్నాడు మంగల్. వారంతా తలలూపారు బుద్ధిగా.

"అచ్చా లారీ వచ్చేసింది. పరుగెత్తండి."

మంగల్ అనుచరులు తుపాకులు చేతబట్టి వెనక్కి పరుగుతీసారు. లైట్లు క్రమేపీ చేరువయ్యాయి. రోడ్డుకి అడ్డంగా వున్న బండరాళ్ళకు సుమారు యాభై అడుగుల దూరంలో కీచుమనే రొదతో ఒక్కసారిగా ఆగిందా భారీ వాహనం.

"డ్రైవర్!" కంచు గంటలా మోగింది మంగల్ కంఠం. అటునుండి యే అలికిడీలేదు. మంగల్ తిరిగి గట్టిగా!

"డ్రైవర్! నే చెప్పేది సరిగా విను. లారీని మా కప్పగించి లొంగిపోండి. కాదంటే మిమ్మల్ని చంపి లారీని స్వాధీనం చేసుకోవలసి వుంటుంది. యే సంగతీ చెప్పేందుకు మీకు రెండే నిమిషాలు గడువిస్తున్నాను" అన్నాడు.

లారీ కేబిన్‌నుండి ఓ శిరస్సు బయటకు వంగి "అరే భాయ్! లారీలో సామ్మా గిమ్మా లేదు భాయ్! వుత్తా ఖాళీగా వుంది" అంది గట్టిగా.

"ఆ సంగతి మాకు తెలుసు. మీకిచ్చిన గడువులో

అప్పుడే ఒక నిమిషం గడిచిపోయింది" వాచీ వంక చూస్తూ అన్నాడు మంగల్ హెచ్చరికగా.

లారీ డ్రైవరు, క్లీనరు రెండో నిమిషం గడవకముందే చేతులెత్తి బయటకొచ్చేసారు. మంగల్ మనుషులు వారిద్దరినీ తుపాకులతో కవర్ చేస్తూ వెనక్కి నడిపిస్తున్నారు.

ఈలోగా అదను చూసి లారీ క్లీనరు మంగల్ అనుచరుడొకణ్ని ప్రక్కకు తోసి పారిపోయే ప్రయత్నం చేసాడు. అటువంటి సంఘటన వూహించని మంగల్ అనుచరుడు తత్తరపాటులో తుపాకీ పేల్చాడు. అయితే అది కాస్తా గురి తప్పి లారీ ముందు టైరును పేల్చేసింది.

తుపాకీ చప్పుడు, వెనువెంటనే టైరు పేలిన చప్పుడు కలిసి ఏనుగును బెదరగొట్టేసాయి. ఏనుగు భయంతో చిందులు తొక్కడం అదే సమయంలో టైరు పేలి బండి ఒకప్రక్కకు ఒరగడం జరిగి సుమారు వంద అడుగుల పల్లంలోకి దొర్లిపోయింది లారీ.

ఈ హడావుడిలో లారీ డ్రైవరు, క్లీనరు పత్తా లేకుండా చీకట్లో కలిసిపోయారు. ఇదంతా చూసి మంగల్ పిచ్చివాడిలా జుత్తు పీక్కుంటూ

"రాస్కెల్, ఇడియట్స్! మిమ్మల్ని నరికి పోగులు పెట్టినా పాపం లేదు. వెళ్ళండి. కిందకుపోయి చూడండి. ఏనుగు తప్పించుకుందా మీ చర్మం వలిచి మాంసాన్ని కాళీమాతకు నైవేద్యం పెడతాను వెళ్ళండి.... వెళ్ళండి" గొంతు బొంగురుపోయేలా అరిచాడు మంగల్.

మంగల్ అనుచరులు పడుతూ లేస్తూ పల్లంలోకి దాదాపుగా దొర్లుతూ పోయారు. ఖాళీ లారీ వెక్కిరిస్తూ

అగుపడింది వారికి. ఏనుగు యెక్కడా అయిపులేదు. మంగళ్ అనుచరుల మొహాలు నల్లగా మాడిపోయాయి:

2

జీపు దిగి సిగరెట్టు వెలిగించి గట్టిగా ఓ దమ్ము లాగాను.

అరుణోదయ కాంతుల మధ్య ఇంద్రభవనాన్ని మించి వెలిగిపోతుందా తెల్లని భవంతి. ప్రతాప్ సింగ్ ఆ ప్రాంతంలో మకుటం లేని మహారాజు. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం వీధుల్లో చిల్లరమల్లర రౌడీయిజం నడిపిన ప్రతాప్ సింగ్ ఇవ్వాళ ఇంతటి ధనవంతుడెలా కాగలిగాడో యెవరికీ అంతుపట్టని రహస్యం. ఏమయితేనేం అతనిప్పుడొక ప్రముఖ వజ్రాల వ్యాపారి.

వజ్రాల వ్యాపారిగా ప్రతాప్ సింగ్ తరచూ దేశ విదేశాల్లో సంచరిస్తూ విశ్రాంతి లేకుండా వుంటాడు. అయితే అతనికీ నాలాగే వేట పిచ్చి వుంది. ఏమాత్రం వీలుచిక్కినా తుపాకీ చేతబట్టి అడవుల్లో వాలతాడు ప్రతాప్. అలా అపుడపుడూ మేమిద్దరం యే కొండ కోనల్లోనో కలిసి వేటముచ్చట్లు చెప్పుకునే వాళ్ళం.

"థాంక్యూ విక్రమ్! కబురు పెట్టగానే వచ్చినందుకు చాలా సంతోషం. ప్రయాణంలో బాగా అలసినట్టున్నారు. విశ్రాంతి తీసుకోండి. తర్వాత మాట్లాడదాం" అన్నాడు ప్రతాప్ నవ్వుతూ నా చేతులు రెండూ ఆప్యాయంగా పట్టుకొని.

నిజమే! రాత్రంతా ఏకబిగిన మధ్యప్రదేశ్ కీకారణ్యాలగుండా ఒంటరిగా జీపు నడుపుకు వచ్చానేమో చాలా బడలికగా వుంది. ప్రతాప్ నా కోసమని కేటాయించిన గదిలో దూరి మంచమెక్కాను.

ఆ పడుకోవడం తిరిగి మధ్యాహ్నం రెండుగంటల వేళకు లేచాను.

పనివాడు నేను యెప్పుడు లేస్తానో అని యెదురు తెన్నులు చూస్తున్నట్టున్నాడు. వెంటనే వచ్చి "బాబూ! స్నానం కానివ్వండి. భోజనం చల్లారిపోతోంది" అన్నాడు.

భోజనం మాట వినపడడమే తడవు కడుపులో మంటలు విజృంభించాయి. స్నానం అయిందనిపించి తిండి పనిలో పడ్డాను. బ్రేవుమని తేన్చుతూ సోఫాలో వాలి సిగరెట్ వెలిగిస్తుండగా ప్రతాప్ వచ్చాడు.

ప్రతాప్ వెంట ఓ ఇరవయ్యేళ్ళ యువతి వుంది. తెల్లగా మిసమిసలాడుతూ మెరుపుతీగలా వుంది. ప్రతాప్ ఆ యువతిని నాకు పరిచయం చేస్తూ!

"విక్రమ్! ఈమె నా సెక్రటరీ! పేరు సబిత" అన్నాడు. సబిత నవ్వుతూ నాకు నమస్కరించింది.

"బాస్ అపుడపుడూ చెబుతుంటారు మీ విషయం. ఒక వేటగాడు మరొక వేటగాణ్ని పొగడడం చాలా అరుదయిన విషయం. ఒకవేళ అదే జరిగితే అవతలి వ్యక్తి నిశ్చయంగా గొప్ప వేటగాడన్నమాట. మిమ్మల్ని కలిసినందుకు నేను చాలా ఆనందపడుతున్నాను" అంది సబిత.

నేను నవ్వుతూ "అంతగా పొగిడెయ్యకండి. నేనొక మామూలు వేటగాణ్ని మాత్రమే" అన్నాను.

ప్రతాప్ సింగ్ సంభాషణ మారుస్తూ "విక్రమ్! మనం అసలు విషయానికి వద్దాం. నువు రెడీయే కదూ?" అన్నాడు. మౌనంగా తల వూపాను రెడీయే నన్నట్టు.

"అయితే నా గదికి పోదాం రండి" అంటూ లేచాడు ప్రతాప్. ముగ్గురం ప్రతాప్ గదిలోకి నడిచాం. ప్రతాప్

గది చాలా ఆధునాతనంగా విలాసవంతంగా వుంది. కేవలం అలంకరణకోసమే కొన్ని లక్షలు ఖర్చయ్యాయంటే అతిశయోక్తి కాదు.

ముగ్గురం కుర్చీల్లో ఆశీనులయ్యాం.

"విక్రమ్! నేను నీకొక ప్రమాదకరమయిన పని అప్పగించాలనే ఉద్దేశంతో పిలిపించాను. మొన్న సీలేరు అడవుల్లో నువు నరమాంస భక్షకుణ్ణి ఎదుర్కొని చంపిన సంగతి విన్నాను. కంగ్రాచ్యులేషన్స్. చెప్పాలంటే నేను ప్రస్తుతం నా పనికోసం నిన్ను ఎన్నుకోవడానికి కారణంకూడా అదే. అయితే ఇది అంతకు పదిరెట్లు ప్రమాదభరితమయినది...." అంటూ నా మొహంలోకి చూసాడు ప్రతాప్.

నేను చెప్పమన్నట్టు ఉత్సాహంగా ముందుకి వంగడం చూసి, తృప్తిగా నవ్వుతూ తిరిగి చెప్పసాగాడు ప్రతాప్!

"విక్రమ్! నేనీమధ్య వ్యాపారరీత్యా కొన్నాళ్ళు ఆఫ్రికాలో వుండడం తటస్థించింది. అక్కడ నేను 'హిల్మన్' అనే ఏనుగును చూసి ముచ్చటపడి కొన్నాను. దానిని ఇక్కడికి పంపే యేర్పాట్లను ఒక ట్రాన్స్పోర్టు కంపెనీకి అప్పగించి తిన్నగా మనదేశం వచ్చేశాను.

అంతా సవ్యంగా సాగితే ఓ వారం రోజులకు పూర్వమే హిల్మన్ యిక్కడికి చేరాలి. కానీ దురదృష్టం యేమిటంటే దారిలో ఓ అనూహ్యమయిన ప్రమాదం జరిగి హిల్మన్‌ని మోసుకొస్తున్న లారీ అడవిలో బోల్తాపడి హిల్మన్ తప్పించుకుపోయింది. దీనికంతటికీ కారణం ఆ బందిపోటు మంగల్ సేన్! వాడు తన ముఠాతో దారి కాచి హిల్మన్‌ను అదృశ్యం చెయ్యాలని చూశాడు,

అయితే అది కాస్తా చెడిసికొట్టి హిల్మన్ యెవరికీ దక్క-కుండా పోయింది" నిట్టూర్చాడు ప్రతాప్.

"డాకూ మంగల్ సేనకి ఆ ఆఫ్రికన్ ఏనుగుతో పనిమిటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాన్నేను.

ప్రతాప్ అదోలా నవ్వుతూ "ఏముంది విక్రమ్! కేవలం కోతిపని. అతనికి నేనంటే పడదు. అంతే!" అన్నాడు.

చెప్పాలంటే ఇది కేవలం సరిపెట్టుకోవలసిన సమాధానమే అనిపిస్తోంది నాకు. మంగల్ సేన్ లాంటి బందిపోటు ఎంత విరోధముంటేమాత్రం పనిగట్టుకొని ప్రతాప్ సింగ్ తో ఆటలాడుతూ కూర్చోడు. నిజానికి ఎక్కడో యేదో తిరకాసు వుంది. కొంచెం ఓపికపడితే ఏదో చోట దానంతట అదే బయటపడుతుందనుకొని,

"అచ్ఛా ప్రతాప్! మనం ఇప్పుడు హిల్మన్ను బంధించాలి. అంతేకదా?" అన్నాను వుత్సాహంగా.

తల అడ్డంగా వూపాడు ప్రతాప్. "నో విక్రమ్! హిల్మన్ను సాధ్యమయినంతతొందరలో చంపాలి మనం" అన్నాడు ప్రతాప్ తాపీగా.

"ఆదేం?" నివ్వెరపోయాన్నేను.

ప్రతాప్ విషాదంగా "హిల్మన్కు పిచ్చెత్తిపోయింది విక్రమ్! ప్రమాదం జరిగి పల్లంలోకి దొర్లినప్పుడు హిల్మన్ తలలో యేదో గుచ్చుకుంది. పర్యవసానంగా హిల్మన్ పిచ్చెత్తి అరణ్యవాసుల జీవితాలకు మహమ్మారిగా మారిపోయింది. కారణం ఎవరయితే నేం, యేదయితే నేం దీని కంతటికీ బాధ్యత వహించవలసింది నేను.

విక్రమ్ యిదీ విషయం. నాకు ఏనుగుల వేటలో అనుభవం లేదు. అదీగాక నేను అడవిలో అడుగుపెట్టిన మరు

క్షణం మంగల్ యేదోలా నన్ను దెబ్బతీయాలని చూస్తాడు. కావాలంటే యెంత డబ్బయినా యిస్తాను. ఆ హిల్మన్ పీడ విరగడయిపోవాలి నాకు" అన్నాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్ విషయం అంతా బాగుంది. కానీ ఆఖరున అతడి మాటల ధోరణి నాకు నచ్చలేదు. నన్ను కేవలం ఓ కిరాయి వేటగాడిగా జమకట్టా డాయన. నిజానికి నే నొక ఔత్సాహిక వేటగాణ్ణి. ఈ కారణంగా నేను కొన్ని లక్షలు నష్టపోయిన సందర్భాలు వున్నాయి. ఇది నా స్వవం!

సీరియస్‌గా లేచి "మిష్టర్ ప్రతాప్! మీకు కావాలంటే నాకు తెలిసిన కిరాయి బాపతు వ్యక్తుల్ని పంపిస్తాను. మాట్లాడుకోండి" అన్నాను.

ప్రతాప్‌సింగ్ తన మాటలో పొరపాటును అర్థం చేసుకొని సర్దుకుంటూ "విక్రమ్‌గారూ! నా మాటల్ని మీరు మరోలా అర్థం చేసుకున్నారు. ఈ విషయంలో మీకయ్యే ఖర్చును నేను భరిస్తానని చెప్పడమే నా వుద్దేశం. దయచేసి కూర్చోండి" అన్నాడు నా చేతులు రెండూ పట్టుకొని.

సరిత సయితం ఆ సమయంలో జోక్యం చేసుకుంటూ "సార్! మీమీద గౌరవభావమే తప్ప, మరోటి వుండదు బాస్‌కి. కూర్చోండి! ప్లీజ్!" అంది ప్రాధేయంగా.

అంతకు మించి బిగుసుకోవడం సభ్యత కాదు గనక శాంతించి తిరిగి సోఫాలో కూర్చున్నాను. హిల్మన్ విషయంలో మా సంభాషణ తిరిగి కొనసాగింది.

3

మరుసటిరోజు సూర్యోదయం వేళకు ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యాను. గన్ తీసి టేబిల్ మీద పెడుతుండగా వచ్చాడు ప్రతాప్ సింగ్. గన్ వంక ఆసక్తిగా చూస్తూ పైకెత్తాడు దానిని ప్రతాప్.

"విక్రమ్! ఇది 'ఫారూన్' కదూ?" అన్నాడు ప్రతాప్.

నవ్వుతూ తల వూపాను నేను. ఆ తుపాకీ చూసి ప్రతాప్ అంతలా ఆశ్చర్యపోవడానికి కారణం వుంది. అది చాలా అరుదయిన తుపాకీ. పూర్వం ఎప్పుడో మహత్తరమైన చైనాగోడ వెలుపల దానిని ఆనుకొని జీవించిన మంగోలియన్ తండాలు స్వహస్తాలతో తయారుచేసి వాడిన తుపాకీ అది. చెప్పాలంటే అతిపురాతనమయిన ఆ సంచారజాతి తయారుచేసిన ఆ తుపాకీ ఈ నాటి అధునాతన ఆయుధాలను సయితం ప్రక్కకు తోయగలదు. ఎలక మొదలు ఏనుగు వరకూ వేటాడొచ్చు దీనితో.

సుమారు వెయ్యి గజాల దూరంలో వున్న లక్ష్యాన్ని సూదిమొన భేదమయినా లేకుండా భేదించగలదు. వాతావరణంలో కలిగే మార్పుల్ని లెక్క చెయ్యదు. అరుగుదల, తుప్పు అనే మాటలకు దానికి అర్థమే తెలియదనేందుకు ఇన్నేళ్ళ దాని పనితనమే రుజువు.

"ఎంతో ప్రయత్నం మీద ఒక విదేశీ మిత్రుడి వద్ద సంపాదించాను."

"విక్రమ్! దొరికితే యిలాంటిది నాకూ ఒకటి సంపాదిద్దూ! కావాలంటే ఎంతయినా యిస్తాను...." అంటూనే "అమ్మో! అలా అంటే మళ్ళీ నీకు కోపం వస్తుందేమో"

అన్నాడు భయంగా.

నేను నవ్వేసాను మాటకు. ప్రతాప్ తేలికపడుతూ తనూ నవ్వాడు. ప్రతాప్ సింగ్ నేనూ గది బయటకు నడిచాం. సరిత అప్పుడే వస్తూ కనిపించింది. ఇద్దరికీ ఒకే మారు విష్ చేసింది.

బయట ఒక జీపు ఆగివుంది. డ్రయివర్ సీట్లో కూర్చొని వుండగా బయట నిలబడి అతనితో మాటాడుతూ కనిపించాడొక వ్యక్తి.

సుమారు యాభై యేళ్ళుంటాయతనికి. అయినా దృఢంగా కండలు మెలితిరిగి వస్తాదులా వున్నాడు. పెద్దవయిన మీసాలు అక్కడక్కడా తెల్లబడ్డాయి. గడ్డం నున్నగా వుంది. చూపులు కఠినంగా చురుక్కుమనేలా వున్నాయి. చేయెత్తు మనిషి.

ప్రతాప్ తో ఎవరితడన్నట్టు చూశాను.

"విక్రమ్ భాయ్! ఇతడు నీకు అడవిలో సహాయకారిగా వుంటాడు. అక్కడ ఆ ప్రాంతమంతా ఇతనికి కొట్టిన పిండి. మంచి నమ్మకమయిన మనిషి. పేరు భైరవ్ సింగ్" అన్నాడు ప్రతాప్.

భైరవసింగ్ నవ్వుతూ పలకరింపుగా కుడిచేయి పైకెత్తాడు. అతని నడుమున కట్టిన బెల్టునుండి సుమారు అడుగున్నర పొడవుగల వేటకత్తి ఒరతోబాటు వేలాడుతోంది.

నా బుర్రలో యెన్నో ప్రశ్నలు ఆ క్షణంలో గజిబిజిగా కదులాడాయి. ప్రస్తుతం హిల్మన్ సంచరిస్తున్న అడవులు నాకు తెలియనివేం కావు. ఆ సంగతి ప్రతాప్ కి తెలియదని నే ననుకోను. అయినా ప్రతాప్ నా వెనక తన మనిషిని అందునా భైరవ్ లాంటి మనిషిని దేనికి పంపు

తున్నట్టు?

అంతలోనే నా అనుమానం కేవలం అపోహే నేమో అనిపించింది. భైరవ్ సింగ్ ని ప్రతాప్ నిజంగానే నాకు సహాయంగా పంపుతున్నాడేమో?

అనుమానాలను ప్రక్కకు నెట్టి భైరవ్ సింగ్ ని చిరు నవ్వుతో పలకరించాను. భైరవ్ సింగ్ నేనూ జీపెక్కి కూర్చున్నాం. జీపు స్టార్టయింది. ప్రతాప్ సవితలు మేం కనుమరుగయ్యేంత వరకూ చేతులు వూపుతూ నే వున్నారు.

మధ్యాహ్నం వేళకు జీపు అడవిని చేరి భైరవ్ ని, నన్ను అక్కడ దించి వెనుతిరిగి పోయింది. భైరవ్ సింగు సామాన్ల బేగు భుజానికి తగిలించుకున్నాడు. తుపాకీ చేత బట్టి ముందు నే నడవగా భైరవ్ నన్ననుసరించి వస్తు న్నాడు. ఇద్దరం అడవిదారి పట్టాం.

మార్గ మధ్యంలో చిన్నా పెద్దా గ్రామాలను సందర్శిస్తూ చీకటిపడే వేళకు యేదో ఒకచోట మకాం వేస్తూ ముందుకి పోతున్నాం.

ప్రతిచోటా కొండజాతి యువకులు, పురుషులు ఈటెలు బాణాలు చేతబట్టి సర్వసన్నద్ధంగా వుండడం కనిపించింది. వారంతా ఆ మతితప్పిన ఆఫ్రికా ఏనుగు ఏ క్షణాన తమమీద దాడి చేస్తుందోనని భయంతో బిక్కు బిక్కుమంటూ కాలం గడుపుతున్నారు.

ప్రతి రోజూ యేదో ఒక మారుమూల గ్రామం హిల్మన్ దాడికి గురవుతున్నదనే వార్తలు వారిని మరింత క్రుంగదీస్తున్నాయి. భయపడవలసినదేమీ లేదనీ ఒక రెండు మూడు రోజుల్లో దానిని పట్టుకోబోతున్నామని వాళ్ళకు భరోసా యిస్తున్నాడు భైరవ్. మేం అడుగు

పెట్టిన ప్రతిచోటా ఆ అమాయక మన్యప్రజలు మమ్మల్ని అపూర్వ రీతిలో ఆదరి స్తున్నారు.

కొన్ని గ్రామాల ప్రజలయితే ఆ ఏనుగుని అంతం చేసే వరకూ తమ గ్రామంలోనే వుండిపోవలసిందిగా పదే పదే కోరడం జరిగింది కూడా! అలా ఎన్నిచోట్ల వుండగలం. అయినా ఆ ప్రాంతాల్లో హిల్మన్ ఏ వారం పది రోజుల క్రిందటనే సంచరించి ఒకరిద్దర్ని చంపి భయోత్పాతాన్ని కలిగించింది. అంతే తప్ప ఈమధ్య అదిక్కడ సంచ రిస్తున్న దాఖలాలేం లేవు. దానినిబట్టి హిల్మన్ ఎక్కడా ఆగకుండా ఓ పద్ధతిలో తన బీభత్సాన్ని కొనసాగిస్తూ ముందుకు పోతున్నదని నా వూహ.

మేమూ ఆ దేపద్ధతిలో కేవలం రాత్రులందు మాత్రమే యేదో ఒక గూడెంలో విశ్రమిస్తూ పగలంతా ఏకబిగిన ప్రయాణం కొనసాగిస్తూ వీలయినంత తొందరలో హిల్మన్ని ముఖాముఖి యెదుర్కోవాలనే తపనతో ముందుకు పోతున్నాం.

అలా పోతూ పోతూ మిట్టమధ్యాహ్నం వేళకు ఎత్తైన గుట్టమీదున్న ఓ చిన్న గ్రామాన్ని చేరాం. అక్కడ మాకు ఎదురయిన దృశ్యం నిజంగా మా గుండెల్ని కలచి వేసింది.

ఆ గ్రామం మొత్తంమీద వుండే సుమారు పాతిక ముప్ఫై యిళ్ళు దాదాపు నేలమట్టమయి వున్నాయి. ఆ ప్రాంతంలో చెదురుమదురుగా వున్న బలమయిన వృక్షాలు సయితం తుఫాను తాకిడికి నేలకూలినట్టు వేళ్ళతో సహా పెకలించబడ్డాయి.

మూలుగుతూ, రోదిస్తూ దిక్కుతోచక అటూ యిటూ తిరిగేవారు, కాళ్లూ, చేతులూ విరిగి స్పృహ లేకుండా

పడివున్నవారు కొందరయితే యేకంగా ప్రాణాలు కోల్పోయినవారు సుమారు పదిమంది వున్నారు. ఆ పరిస్థితిని చూస్తూనే అది హిల్మన్ పనిగా వూహించి యేం జరిగిందంటూ ప్రశ్నించాం వారిని.

వాళ్ళు ఏడుస్తూ "ఆ రాకాసి ఏనుగు ఎక్కడ దాపురించిందో ఒక్కమ్మడి పిడుగులా వచ్చిపడింది. తిండితినే వేళ కదా ఎవరి గుడిసెల్లో వారున్నారు. గుడిసెల్ని నేలమట్టం చేసేసింది. మనిషి లేదు మానులేదు ఎదురుపడిందల్లా నేల రాలిపోవడమే! కన్ను మూసి తెరిచేలోగా ఇంత దారుణం చేసిపోయింది" అన్నారు.

"ఏనుగు వెళ్ళి ఎంతసేపవుతుంది?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాను.

"గంటకు పైమాటే దొరా!" అన్నాడొక యువకుడు.

పెదవి విరుస్తూ నిట్టూర్చాను. అప్పటికి ఏనుగు మాట మరిచి, బాధల్లో వున్న ఆ అమాయక ప్రజలకు సహాయపడే పనిలో పడ్డాం భైరవ్, నేనూ. అక్కడ పని ఒక కొలిక్కి వచ్చేసరికి సాయంత్రం కాబోతోంది. ఆ వేళ్టికి అక్కడే మజలీ చేసి మరుసటిరోజు ఉదయం యథాప్రకారం మా ప్రయాణం కొనసాగించాం.

4

ఎండ నడినెత్తిన వుండగా వెదురుపొదలు దట్టంగా వున్న ఓ ప్రాంతాన్ని చేరాం. నలుదిక్కులా వెదురు పొదలు కనుచూపు మేర వ్యాపించి వున్నాయి. ఒక్కొక్క అడుగే నెమ్మదిగా వేస్తూ ముందుకు పోతున్నాం. వెదురు పొదలు నిజానికి మనుషులు జాగ్రత్తగా మెసలవలసినవి. నానా రకాల విషసర్పాలకు అవి వాసయోగ్యంగా

వుంటాయి.

ఇంతలో చెవులు దద్దరిల్లేలా ఒక ఆర్త నాదం వినపడి అదిరిపడుతూ భైరవ్, నేను ఎక్కడివాళ్ళ మక్కడే నిలబడిపోయాం. ఏమయింది? ఎవరయినా పాముకాటు తిన్నారా? చెవులు రిక్కించాను. అంతే! ఆ ఒక్క కేకే! మరిక తాత్సారమూ లేకుండా ధ్వని వినవచ్చిన దిక్కు పరుగుతీశాను. ఎటువంటి పరిస్థితినయినా ఎదుర్కొనేందుకు నా చేతిలో "ఫాయూన్" సిద్ధంగానే వుంది. భైరవ్ చేతిలో వేటకత్తితో నన్ననుసరించి వస్తున్నాడు.

ఓ వెదురుపొద చేరువలో కొండజాతి యువకుడొకడు అచేతనుడయి పడివున్నాడు. అతని ప్రక్కనే కొన్ని వెదురు కర్రలు చెల్లాచెదురుగా పడివున్నాయి. తళతళలాడుతూ పదునయిన వంపు కత్తి పిడి, నిర్జీవమయి తెరవబడిన అతని పిడికిలి మధ్య ఇమిడి వుంది. యువకుడి తల, పైనుండి పెద్ద బండరాయి పడినట్టు నుజ్జయివుంది.

పాముకాటు కాదిది! చుట్టూ చూసాను. బండరాయి కాదుగదా బెడ్డరాయికూడా లేదక్కడ!

"విక్రమ్! అటు చూడు!" అన్నాడు భైరవ్ కాస్త యెడంగా మట్టినేలమీద పడిన వెడల్పాటి జాడల్ని చూపుతూ.

"సందేహంలేదు. అవి ఏనుగు పాదాల గుర్తులు. యువకుడి ప్రాణాలను కాపాడే అవకాశంలేదు. తొండం దెబ్బతగిలిన మరుక్షణం అతడి ప్రాణాలు గాలిలో కలిసిపోయాయి. తొందరగా వెళితే ఏనుగు కంటబడే అవకాశం వుంది.' నేలమీద అడుగుజాడలు సాగిన దిశగా ముందు నేనూ ఆ వెనక భైరవ్ పరుగుతీసాం.

సుమారు మైలున్నరా రెండు మైళ్ళు పరుగెత్తివుంటాం. ఏనుగు పత్తా లేదెక్కడా! ఆయాసం మాత్రం ముంచుకు వస్తోంది. నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ నలుదిక్కులా జాగ్రత్తగా పరికిస్తూ ముందుకు సాగుతున్నాం. ఏనుగు అప్పటికిక కనిపించే అవకాశంలేదని నా నమ్మకం.

కొండజాతి యువకుణ్ణి చంపింది హిల్మన్ కావచ్చు. పాదాల గుర్తులమధ్య దూరాన్ని అంచనా వేస్తే అది మామూలు ఏనుగు కాదని తెలుస్తూనే వుంది. ఇప్పటి వరకూ హిల్మన్ను గూర్చి సేకరించిన విషయాలనుబట్టి అది యెక్కడా ఎవరినీ ప్రత్యక్షంగా ఎదుర్కొన్న సందర్భాలు లేవు. దానివన్నీ దొంగదాడులే! నిజానికి ప్రస్తుతం మేం నడుస్తున్న మార్గమూ అందుకు అవకాశమున్నదే.

అదే వుద్దేశంతో భైరవ్ని హెచ్చరిద్దామని తల కాస్తా వెనక్కి తిప్పి మాట్లాడబోయాను. అంతే! గుండె గుభేలుమంది. భైరవ్ వెనకనే వుంది నల్లని పర్వతాకారం.

సుమారు పద్నాలుగు పదిహేనడుగుల ఎత్తు! మొహం భీకరంగా వుంది. మెడలో అరచేయి వెడల్పున ఓ తోలు పటకా.

భైరవ్ గుడ్డిగా నన్నే అనుసరించవస్తూ అసలు వెనక తలంపే లేకుండా వున్నాడు. కన్నుమూసి తెరచేంతలో హిల్మన్ తొండం భైరవ్ తలను పచ్చడి చేయబోతోంది. తుపాకీ ఎత్తే అవకాశమే లేదు.

బిగ్గరగా అరుస్తూ, భైరవ్ని అమాంతంగా ప్రక్కకు తోసి నేనూ అటే పడిపోయాను. భైరవ్ నేనూ చిన్న గోతిలోకి దొర్లిపడిపోయాం. నేను వెనువెంటనే లేచి తుపాకీని పొజిషన్లో వుంచి చూశాను. హిల్మన్ కనపడలేదు. ఇంతలో ఎటు పోయింది?

గోతిలోనుండి బయటపడి నలుదిక్కులా చూశాను. దట్టంగా వున్న ఆ వెదురు పొదలమధ్య ఏ దిక్కున హిల్మన్ దాటిపోయిందీ వూహించడం కష్టం. తిరిగి గోతిదగ్గరికొచ్చేసరికి భైరవ్ ఇంకా అందులోనే చతికిల బడి వున్నాడు. నేను అతణ్ని ఎంత వేగంగా ప్రక్కకు తోసినా హిల్మన్ తొండం అతని ఎడమచేతిని దాదాపుగా ఒరుసుకుంటూ కిందికి దిగింది.

ఆమాత్రం దెబ్బకే అంత భారీ మనిషీ ఇంకా చలి జ్వరం వచ్చినవాడిలా వణికిపోతున్నాడు. భైరవ్‌ని నెమ్మదిగా ఆ గోతిలోనుండి పైకిలాక్కొచ్చి ఓ బండ రాతిమీద కూర్చోబెట్టాను. ఎడమచేతిని భుజంనుండీ మణి కట్టువరకూ బాగా మాలిష్ చేశాను. ఎటూ వంగకుండా కొయ్యలా బిగుసుకుపోయిన ఆ చేయి కాస్త ఓ అర గంటలో తిరిగి అతని స్వాధీనంలోకొచ్చింది.

ప్రక్కనే వున్న సెలయేటినుండి ఆకుదొన్నెలో నీళ్ళు తెచ్చి భైరవ్ మొహాన్ని శుభ్రంగా కడిగి మిగిలిన నీళ్ళు త్రాగించాను. భైరవ్ అప్పటిగ్గానీ ఈ లోకంలో పడలేదు.

కృతజ్ఞతతో నా రెండు చేతులూ పట్టుకొని "బేటా! నువ్వు నా ప్రాణాలు కాపాడావు" అన్నాడు భైరవ్ సింగ్.

నేను నవ్వుతూ "భైరవ్ దాదా! ఇటువంటివి వేటలో సర్వసామాన్యం. మనలో మనకి కృతజ్ఞతలు దేనికి. ఇంతకీ నువ్విప్పుడు నడవగలవా" అన్నాను.

భైరవ్ సింగ్ ఫరవాలేదన్నట్టు తల వూపుతూ లేచాడు. ఇద్దరం తిరిగి హిల్మన్ అడుగుజాడలు ఆరాతీసి ఆ దిక్కుగా ముందుకు సాగాం.

చీకటి పడే వేళకు ఓ చిన్న గ్రామం చేరాం. ఆ వూరు దాటి రెండు మైళ్ళు ప్రయాణంచేస్తే ఒక బ్రహ్మాండమయిన నది తగులుంది. ఎంతో అవసరమయిన పరిస్థితి విషమిస్తే తప్ప హిల్మన్ ఆ నదిని దాటిపోదని నా నమ్మకం.

కనుక హిల్మన్ ఈ మార్గాన గనక వచ్చిందంటే నదికి అవతల అరణ్యంలోనే యేదో ఒకచోట తిరుగుతూ వుంటుంది. అదీగాక ఏనుగులకు నీరు ప్రాణంతో సమానం. వీటిన్నిటి దృష్ట్యా కొద్దిరోజులపాటు ఆ గ్రామంలోనే మకాం వేయాలని భైరవ్ నేనూ నిర్ణయించుకున్నాం.

5

ఆ గ్రామంలో వుండే కొండజాతి ప్రజలు అక్కడ మా వునికిని ఎంతగానో హర్షించారు. మా యిద్దరికీ ఒక పెద్ద గుడిసెను వారు అప్పటికప్పుడు నిర్మించి యిచ్చారు.

గుడిసెలో ప్రవేశిస్తూనే ఓ మూల తుంగ చాప పరచి నడుం వాల్చాను. క్షణాలమీద నిద్రపట్టేసింది నాకు.

తిరిగి తెలివి వచ్చేసరికి బారెడు పొద్దెక్కి వుంది. భైరవ్ ఆసరికి స్నాన పానాదులు ముగించి సిద్ధంగా వున్నాడు.

"భలేవాడివి విక్రమ్! బాంబులు పేలే చప్పుడులో కూడా నిశ్చింతగా నిద్రపోతావు. చీమచిటుక్కుమన్నా చటుక్కున కళ్ళు తెరుస్తావు. వెధవది రాకాసి ఏనుగు రాకుండా వుండడానికట రాత్రంతా వీళ్ళు ఒకటే డప్పుల మోత. నిద్రపట్టక చచ్చాననుకో!" అన్నాడు భైరవ్ దాదా నవ్వుతూ.

నేను లేచి అరగంటలో తయారయ్యాను. ఇద్దరం అడవిదారి పట్టాం. మిట్టమధ్యాహ్నం వరకూ కాళ్లా

తిరిగాం. ఎండతీవ్రంగా వుండి ఇక ఏ మాత్రం నడిచినా శోష వచ్చేట్టుంది. గుబురుగా పందిరిలా అల్లుకున్న పొదల్ని చూసి కాసేపు అక్కడ విశ్రాంతి తీసుకునే వుద్దేశంతో అటు కదిలాం. ముందు భైరవ్ సింగ్ నడుస్తున్నాడు.

ఇంతలో పొదల మధ్యనుండి ఒక పులిపిల్ల చెంగున దూకి పైకొచ్చింది. చిన్నగా అరుస్తూ మా వేపు చూసుకు వస్తోంది.

నేను పులిపిల్ల వంక సరదాగా చూస్తున్నాను. జన్మతః పౌరుషంతప్ప గదమాయిస్తే వెనక్కి పారిపోయే వయసు దానిది. అయినా మేము పొదలను చేరే వుద్దేశాన్ని విరమించుకొని వెనక్కి తిరిగి పోవాల్సి వుందిక. పులిపిల్ల ఉన్నచోట ఆడపులి లేకుండా ఉండదు గదా! పిల్లల పులి తనచుట్టూ ఓ అరఫర్లాంగు దూరంలో కూడా ఇతర ప్రాణుల ఉనికిని సహించదు. తన పిల్లల క్షేమాన్ని కోరి అది ఎంతటి సాహసమయినా చేస్తుంది. తుదకు ప్రాణత్యాగమయినా!

నేను తలతిప్పి భైరవ్‌తో వెనక్కిపోదాం రమ్మనేంతలో అతడి చేయి వేగంగా కదలడం చూసి ఉలిక్కిపడుతూ వారించబోయాను. కానీ అప్పటికే ఆలస్యమయిపోయింది. భైరవ్ చేతిలో వేటకత్తి విసురుగా వెళ్ళి పులిపిల్ల తలను రెండుగా చీల్చేసింది. పులిపిల్ల గిజగిజలాడుతూ ప్రాణాలు వదిలేసింది. నేను నిశ్చేష్టుణ్ణయ్యాను.

"ఎంత పనిచేశావ్ దాదా!" అన్నాను బాధగా. కత్తి విసరడంలో నా నేర్పు చూశావా అన్నట్టు నా వంక తిరిగిన భైరవ్ మొహం ఆ మాటకు నల్లబడి

పోయింది వెంట నే.

ఏది యేమయినా జరిగింది జరిగిపోయింది. ఆలస్యం ప్రమాదం.

నేను గిరుక్కున వెనుతిరుగుతూ భైరవ్ చేతినికూడా వెనక్కిలాగాను. ఎదురుగా ఆడపులి! ఎక్కడి అడుగు అక్కడే వుండిపోయింది. భైరవ్ కూడా రెండడుగులు ముందుకు వేసి పులిని చూస్తూనే ఒక అడుగు వెనక్కి తగ్గాడు.

నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది. "భయం దేనికి దాదా! విసురు వేటక త్తి!" అన్నాను వెటకారంగా.

పులి ని స్తేజంగా పడివున్న తన పిల్లను చూసింది. తన వాసన పసిగడుతూనే చెంగున ఎదురువచ్చే తన పిల్ల కట్టెగుట నిలిచిన దుర్మార్గుల చేతుల్లో హతిమయిందని దానికి తెలాసు. తన సంతానాన్ని పొట్టన బెట్టుకున్న యే ప్రాణినీ ఆడపులి ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ క్షమించే ప్రసక్తిలేదు.

ఆడపులి కళ్ళు భరించరాని క్రోధంతో నిండి మరింత చిన్నవయ్యాయి. భైరవ్‌సింగ్ నా మాటకు బాగా పౌరుషం తెచ్చుకున్నట్టున్నాడు మొలనుండి పొడవాటి తన బాకును పైకిలాగి సిద్ధంగా వున్నాడు.

నిజానికి పులిని తుపాకీతో షూట్ చేసే అవకాశం నాకు ఉంది. కానీ భైరవ్‌సింగ్ తన జీవితంలో ఒక గుణపాఠం నేర్చుకోవాలనే ఉద్దేశంతోనే నేను తుపాకీని పైకెత్తలేదు.

భైరవ్‌సింగ్ కత్తిని గట్టిగా పట్టి నిలబడి ఉన్నాడు. ఆడపులి నాలుగడుగులు వెనక్కి తగ్గింది. పులి పరిస్థితిని భైరవ్‌సింగ్ తప్పుగా అంచనా వేసుకున్నాడు. వీరో

చిత్రంగా నిలబడిన తన తీరు పులిని బెదరగొట్టేసిందనే భావన కలిగిందతనికి. అతని మొహంలో చిరునవ్వు మెరిసింది చిన్నగా. కానీ కళ్ళముందు పిల్లను కోల్పోయిన ఆడపులి ఇక వెనక్కి తిరిగే ప్రశ్నే వుండదని అతనికి తెలియదు.

భైరవ్ సింగ్ వూహించని రీతిలో అంత దూరంనుండీ ఒకేఒక దూకు దూకింది పులి. ఆ విసురుకు అతను, అతని చేతిలోని కత్తి చెరో ప్రక్కకు ఎగిరిపోయారు.

పులి భైరవ్ సింగ్ మీదకు రెండో దాడి చేయబోతోందిక. దానితో అతని చరిత్ర సమాప్తమవుతుంది. ఉపేక్షించి లాభం ఉండదని భైరవ్ దిక్కుగా దూసుకు వస్తున్న పులిని గురిచూసి తుపాకీ పేల్చాను. దిక్కులు పిక్కటిల్లే చప్పుడు వినపడుతూనే పులి తల నామ రూపాల్లేకుండా పగిలిపోయింది. మొండెం అక్కడికక్కడే పడిపోయింది.

ఇంచుమించు తల్లీ పిల్లల శవాలు ఒక్క దగ్గరే పడి ఉన్నాయి. తుపాకీ దించి వాటిని చూస్తూ తలవంచుకుని నిలబడిపోయాను. భైరవ్ సింగ్ దుమ్ము దులుపుకుంటూ వచ్చాడక్కడికి. నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. తుపాకీపట్టి సుమారు పదిహేనేళ్ళవుతుంది. ఏనాడూ ఇంతటి బాధను అనుభవించలేదు నేను.

“భైరవ్ దాదా! ఈ పాపం మనల్ని అంటకపోదు. నా వేట జీవితంలో నేను చేసిన మొదటి పాపమిది” అన్నాను బాధగా.

భైరవ్ మొహం సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది. “క్షమించు బేటా! దీనికంతకీ కారణం నేను” అన్నాడు అతను రుద్ధకంఠంతో. జరిగిందానికి అతడూ పశ్చాత్తాప

పడుతున్నాడు. ఏమయితేనేం? మరణించిన ఈ సాహస ప్రాణులు మరి తిరిగిరావు.

తల్లీ పిల్లను అక్కడే దహనంచేసి భారంగా వెను తిరిగాం.

6

మరుసటి రోజు అడవిలో అడుగుపెట్టలేదసలు. బుజ్జిగా అమాయకంగా అగుపడే పులిపిల్లా, మరణించిన ఆ తల్లీ పిల్లల మృతదేహాలూ పదేపదే గుర్తుకువచ్చి మన సంతా చికాకుగా ఉంది. రోజంతా గుడిసెలో గడిపి సాయంత్రం వేళకు ప్రశాంతంగా ఉంటుందని నదిఒడ్డుకు బయల్దేరాను. భైరవ్ సింగ్ కొండజాతి వాళ్ళతో కలిసి జీలుగు కల్లు తాగేందుకని మధ్యాహ్నమనగా వెళ్ళినవాడు తిరిగి రాలేదింకా.

నది ఒడ్డున ఓ బండరాతిమీద చతికిలబడ్డాను. నా "ఫారూన్" నన్నంటిపెట్టుకొని ప్రక్కనే వుంది.

పక్షులు గుంపులుగా గూళ్ళను చేరుతున్నాయి. నది ఒడ్డున వేటాడే కొంగలకు మాత్రం వేళకాలేనట్టుందింకా; ఒంటికాలిమీద దొంగ జపం చేస్తూ అదనుకోసం నిరీక్షిస్తున్నాయి. ఏదో పరాకున వున్న నాకు కొంగలన్నీ ఒకే మారు లేచిపోవడం అసహజ మనిపించి చూశానటు.

హిల్మన్! కదిలే పర్వతంలా వడిగా అడుగులు వేస్తూ నదిలో బాగా ముందుకు పోయింది. కొంతదూరం వెళ్ళి నీటిలో మునిగి తేలుతూ, తొండంతో నీటిని నలుదిక్కులా వెదజల్లుతూ ఆటలాడసాగింది.

హిల్మన్ యే టయిముకయినా యిటే వస్తుంది. అంత వరకూ వేచివుండి నది ఒడ్డున దాని పని పట్టాలని నిశ్చయించుకున్నాను. గంటలు గడుస్తున్నాయి. రాత్రిగడిచే

కొద్దీ చలి ఉధృతమవుతోంది. హిల్మన్ ఎంతకీ బయటకు రాలేదు. నదిలో అది ఇంత సేపు ఏం చేస్తున్నట్టు?

ఏనుగు తాను గతంలో వచ్చిన తోవనే వెనక్కి మరలుతుంది సాధారణంగా. ఆ మార్గం సురక్షితమైనది కాదని భావిస్తే తప్ప, అది మరో దారి వెతుక్కోదు. హిల్మన్ నదిలో దిగేటప్పుడు నన్ను గమనించిందా యేం! యేది యేమయినా ఆ విషయం తేలనిదే తిరిగి వెళ్ళకూడదని ఓపిగ్గా కూర్చున్నానక్కడే. చూస్తుండగానే తెల్లారిపోయింది. హిల్మన్ నదిలో లేదు. ఉసూరుమంటూ కాళ్ళీడ్చుకొని గూడెం మొహం పట్టాను.

"అరే బేటా! రాత్రంతా యెక్కడికి పోయావు? నీకేమయిందోనని భయపడి చస్తున్నాను. క్షేమంగా తిరిగొచ్చావు. అంతే చాలు!" తేలిగ్గా నిట్టూర్పు విడుస్తూ అన్నాడు భైరవ్ సింగ్.

జరిగిన సంగతి చెప్పానతనికి.

"నే చెప్పలా అది ఏనుగు కానే కాదు బేటా! సైతాన్ అది! మొత్తానికి ఈ ప్రాంతంలోనే వుంది కదా. ఈ పూట విశ్రాంతి తీసుకో. మొహం చూడు ఎలా పీక్కుపోయిందో" అన్నాడు భైరవ్ బాధపడుతూ.

ఆ పరిస్థితిలో అతని మొహం చూస్తే మొదట భైరవ్ని గూర్చి అనవసరంగా అనుమానపడ్డాననిపించి ఒకింత సిగ్గుపడ్డాను. భైరవ్ అరగంటలో చపాతీలు కాల్చి ఇవ్వగా కడుపునిండా తిని వెంటనే నిద్రపోయాను. అలా పడుకున్నవాణ్ణి తిరిగి సాయంత్రం చీకటి పడ్డాక నే లేచాను.

మరుసటిరోజు భైరవ్ నేను తిరిగి అడవిలో చొరబడ్డాం. తిరిగి తిరిగి యిద్దరం బాగా అలసిపోయాం.

హిల్మన్ మాట దేముడెరుగు, గుక్కెడు నీళ్ళకోసం చెట్టు పుట్టలు గాలిస్తున్నాం. ఉన్నట్టుండి భైరవ్:

“విక్రమ్! హాథీ” అన్నాడు పెద్దగా. గిరుక్కున తిరిగా నటు.

సుమారు అరఫర్లాంగు దూరాన చెట్ల గుబుర నడుమా కనిపించింది హిల్మన్. దాని మూపు బ్రహ్మాండమయిన ఆ చెట్లకొమ్మల్ని ఇంచుమించుగా తాకుతోంది. దాహం మాట మరచి పరుగెత్తా నటు. భైరవ్ నా వెంట వస్తున్నాడు. రెండే నిముషాల్లో చేరానక్కడికి.

విచిత్రం! హిల్మన్ కనపడలేదక్కడా! ఇంతలో యేమయింది? భైరవ్ చెప్పినట్టు ఇదేమన్నా పిశాచమా? భైరవ్ నేనూ జాగ్రత్తగా వెతుకుతున్నాం.

చెట్లన్నీ ఒకదానికొకటి దగ్గరగా, గజిబిజిగా వుండి నిజానికి గుబులు పుట్టించేలా వుందా ప్రాంతం. హిల్మన్ లాంటి భారీ జంతువులు సయితం సులభంగా దాక్కునే వీలుంది అక్కడ. తుపాకిని పొజిషన్‌లోనే వుంచుతూ పరిసరాలను వేయి కళ్ళతో గమనిస్తూ ముందుకు సాగుతున్నాను.

ఇంతలో వినపడిందో పెద్ద అరుపు. అది భైరవ్ గొంతు. నా దృష్టిలో నేనుండి భైరవ్ ఎక్కడ నానుండి విడిపోయాడో నేను గమనించనే లేదు.

గిరుక్కున వెనుతిరిగి వచ్చిన తోవన బాణంలా దూసుకు వెళ్లాను. భైరవ్ సింగ్‌ని తొండంతో చుట్టి పట్టుకు పోతున్నది హిల్మన్. నన్ను చూస్తూనే వేగాన్ని పెంచేసింది. భైరవ్ సింగ్ భయంతో అరుస్తున్నాడు.

“భయపడకు దాదా!” అరిచాను నేను. ఒక వంక దాహంతో నోరు అంటుకుపోతున్నది. పరుగెత్తే ఓపిక

లేదు. అయినా పళ్ళు బిగువున పరుగుతీస్తున్నాను. నాకు తెలుసు. పరుగులో ఏనుగుతో పోటీపడగల మనుషులు వుండరెక్కడా!

తుపాకీతో ఏనుగును వెనకనుండి కాల్చే అవకాశ ముంది. కానీ ఆ దెబ్బకది చావదు. ఈలోగా ఇప్పటికే మతి చలించిన హిల్మన్ భైరవ్‌ని కాస్తా పచ్చడి చేసే స్తుంది.

క్రమేపీ నా అడుగులు తడబడుతున్నాయి. అప్పటికి చాలామారం పరుగెత్తి ఉన్నానేమో ఇక నావల్ల కాదని పించి నిలబడిపోయాను. గుండెలు బ్రద్దలయ్యేలా చప్పుడు వినవస్తోంది లోపలినుండి.

భైరవ్ ఇక ఎలాగూ దక్కడు. హిల్మన్ చాలా దూరం పోయిందప్పటికి.

వెయ్యి గజాల దూరాన్ని నిస్సందేహంగా ఛేదించగల ఫారూన్ నా చేతుల్లో పిడుగుపాటున గర్జించింది.

ముందుకు దూసుకుపోతున్న హిల్మన్ ఒక్కసారిగా ఆగి బాధగా ఘీంకరిస్తూ వెనక కాళ్ళ మీద లేచింది. హిల్మన్ తొండంతో చుట్టబడి ఉన్న భైరవ్ అంత ఎత్తు నుండి కిందపడిపోయాడు.

హిల్మన్ రెట్టించిన క్రోధంతో వెనుతిరిగింది. శరీరం వెనక భాగంలో యేర్పడిన గాయంనుండి రక్తం వరదలా ప్రవహిస్తోంది. ప్రళయ భీకరంగా అరుస్తూ మేరు పర్వతంలా నామీదకు దూసుకువస్తోంది హిల్మన్. పిరికివాళ్ళు గుండె జబ్బులు ఉన్నవాళ్ళు అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు కోల్పోయేలా భయంకరంగా వుందా స్వరూపం. ఇన్నాళ్ల వేట అనుభవంలో ఎన్నో భయంకర మృగాల్ని ఎదుర్కొన్న నేనే ఆ సమయంలో కించిత్తు భయాన్ని

పొందినమాట వాస్తవం. కానీ అది తాత్కాలికం.

నా చేతిలో తుపాకీ మరోసారి గర్జించింది. అంతే! హిల్మన్ తల ఛిన్నాభిన్నమయి నిలువునా కూలబడిపోయింది. ఆ అదురుకు భూమి కంపించినట్టయింది.

హిల్మన్ సంగతి మరచి భైరవ్ పడివున్న చోటుకు పరుగు తీసాను. భైరవ్ ఆయాసంతో అతికష్టంగా శ్వాస పీలుస్తున్నాడు. నోటినుండి, చెవులనుండి రక్తం ఎడ తెరిపి లేకుండా స్రవిస్తున్నది. హిల్మన్ తొండం చుట్టులో భైరవ్ శరీరం నలిగి నజ్జయింది. భైరవ్ పరిస్థితి ఇక క్షణాలమీద ఉన్నదని గ్రహించిన నా కళ్ళలో నీళ్ళు సుడులు తిరిగాయి.

గద్గద స్వరంతో పిలిచాను "దాదా!...."

భైరవ్ అతిప్రయత్నంమీద కళ్ళు తెరిచాడు. మొహాన చిరునవ్వు వెలిగి మాయమయింది. నా కళ్ళ నీళ్ళు బుగ్గలమీదుగా జారి అతని మొహంమీద పడ్డాయి. ఏడవకన్నట్టు మొహాన్ని అడ్డంగా వూపాడు భైరవ్. కళ్ళు తుడుచుకున్నాను. అయినా ఆగలేదు దుఃఖం. భైరవ్ తలను నా తొడమీద పెట్టుకున్నాను. భైరవ్ పెదాలు అదురుతున్నాయి. అతదేదో చెప్పాలనుకుంటున్నట్టు అర్థమయి ఆత్రంగా అడిగాను.

"చెప్పు దాదా! ఏమిటి....?"

ఎట్టకేలకు నోరు తెరవగలిగాడు భైరవ్.

"బేటా! తెల్లనివన్నీ....పాలుకావు....ఎన్నోసా...ర్లు నా ప్రాణం కాపాడావు. కానీ....కానీ....అవసరం.... తీరాక....నీ ప్రాణం తీసేందుకు....వచ్చాను నేను.... భగవంతుడు....దయామయుడు....నాకు....నాకు....తగిన శాస్తిచే....సాడు.... నేనిక....బ్రతకను....కానీ....చచ్చే

ముందయినా....ఒక మంచి పని.... చేయమని.... దేవుడు.. నన్ను....ఆదేశిస్తున్నాడు.... నే చెప్పేది....జాగ్రత్తగా ....విను...." అంటూ నెమ్మదిగా ఆగి ఆగి చెప్పసాగాడు భైరవ్ —

7

భైరవ్ సింగ్ శవంముందు నిలుచొని ప్రశాంతంగా కళ్ళు మూశాను కొద్దిక్షణాలు.

భైరవ్ ఎవరయితేనేం ఎటువంటి వాడయితేనేం ఆఖరి క్షణాల్లో నా మేలు కోరి నా చేతుల్లోనే ప్రాణాలు విడిచాడు. ఎండుకట్టెలు ఏరి చితి పేర్చి శవాన్ని దానిమీద ఉంచాను. లైటర్‌తో చితికి నిప్పంటించాను. మంటలు క్రమేపీ ఉధృతమయి భైరవ శరీరం కాలి బూడిదయింది.

నే వచ్చిన పని కొంతవరకు నెరవేరింది. ఇక ఆ మిగిలిన కార్యాన్ని యేవిధంగా పూర్తిచేయాలి?

హిల్మన్ శరీరం నిర్జీవంగా పడివుంది. ఇంతలో చుట్టూ వున్న చెట్లమీద పక్షులు కలవరపడుతూ పైకెగిరి పోయాయి. దరిదాపుల్లోనే గుర్రాల కాలిగిట్టల చప్పుడు వినపడింది. ఎవరో వస్తున్నారు. వారు శత్రువులే కావచ్చు మిత్రులే....మిత్రులేమిటి? ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో నాకు శత్రువులే హెచ్చు!

చుట్టూ చూశాను. చేరువలో బండరాళ్ళు కొన్ని కనిపించాయి. జేబులో గుడ్డమూట తీసి కాలి బూటు వున్న సన్నని చాకును లాగాను. బండరాతిని కొద్దిగా ప్రక్కకు దొర్లించి చాకుతో కొంత మట్టిని తీసి గుడ్డ మూటను ఆ గోతిలో వుంచి మామూలుగా మట్టితో కప్పివేశాను. బండరాయిని యథాస్థానంలో వుంచి పరుగున హిల్మన్

కళేబరంవద్ద కొచ్చి నిలుచున్నాను.

చెట్లకింద ఆగాయి ఓ పది పన్నెండు గుర్రాలు. వాటిని అధిరోహించి వున్న వ్యక్తుల్ని చూస్తూనే బందిపోటు దొంగలని గుర్తించాను. గుర్రాలు నెమ్మదిగా నడుస్తూ వచ్చి నా చుట్టూ ఆగాయి. అందరి చేతుల్లోనూ తుపాకులున్నాయి.

అందరిలోనూ ఎత్తుగా బలంగా వున్నాడొక వ్యక్తి. నన్ను ఎగాదిగా చూసి....

"శభాష్! పని ముగించావన్న మాట. హాథీని ఖతం చేసి భైరవ్‌ని సయితం గతంలోకి పంపేశావు. బహుత్ అచ్ఛా విక్రమ్! మాకు శ్రమ తగ్గించావు. ఏదీ ఆ మూట! ఇలా యివ్వు బేటా!" నవ్వుతూ చెయ్యి చాచాడా వ్యక్తి.

నేనూ నవ్వుతూనే "మూటేమిటి? ఏ మూటేమిటి?" అన్నాను అమాయకంగా మొహంపెట్టి.

ఆ మాటకు పకపకలాడాడా వ్యక్తి. నవ్వును మధ్యలో ఆపి "అతి తెలివికి పోకు. వజ్రా లెక్కడ?" తిరిగి సీరియస్‌గా అడిగాడు.

ఆశ్చర్యం నటిస్తూ "వజ్రాలేమిటి? నేను హాథీని వేటాడేందుకు నియమించబడ్డ వ్యక్తిని. ఆ పని చేసిపోయేంతలో మీరు వచ్చారు. అంతే!" అన్నాను.

ఆ వ్యక్తి తల అడ్డంగా వూపుతూ "విక్రమ్! మంగల్ సేన్ ముందు అబద్ధాలు పనిచెయ్యవు. అయినా అదీ చూద్దాం.........బలరాం!" కేకేసాడు మంగల్ సేన్ గట్టిగా.

"హాఁ సర్దార్" ముందుకు వచ్చాడొక వ్యక్తి.

"హాథీ మెడలో చూడు" ఆజ్ఞాపించాడతణ్ణి మంగల్

సేన్.

"జీ సర్దార్!" అంటూ గుర్రం దిగి హిల్మన్ కళే బరంవంక పరుగెత్తాడు బలరాం.

బెల్టుతో తిరిగివచ్చి "హాకీ మెడలో లేదది! ప్రక్కన పడివుంది" అంటూ మంగల్ చేతి కందించాడు బలరాం దానిని.

బెల్టు అందుకున్నాడు మంగల్. కొద్దిసేపు దానిని తనిఖీ చేసి ప్రక్కన పడేస్తూ "బలరాం! విక్రమ్ జేబులు తనిఖీ చెయ్!" అన్నాడు.

బలరాం నా జేబులు తనిఖీ చేశాడు. సిగర్ లైటర్, సిగరెట్ పెట్టె కొన్ని నోట్లు దొరికాయతనికి. వాటినే మంగల్ కి చూపిస్తూ "ఇంతకుమించి మరేం లేవు" అన్నాడు బలరాం.

మంగల్ తల వూపుతూ నాకేసి తిరిగాడు. చిన్నగా నవ్వి "విక్రమ్! హాకీ మెడలో వుండే బెల్టు దానిప్రక్కన పడివుంది. ఇందులో భద్రపరచబడిన ఆఫ్రికా వజ్రాలు మాయమయ్యాయి. హిల్మన్ని చంపింది.నువ్వు. భైరవ్ సయితం చనిపోయాడు. వజ్రాల విషయం నీకేం తెలియదని నన్నింకా నమ్మమంటావా?" సూటిగా ప్రశ్నించాడు మంగల్.

"నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా నువ్వడిగిన విషయాలేవీ నాకు తెలియవు" స్థిరంగా పలికింది నా స్వరం.

అంతే! నా మొహంమీద తగిలింది మంగల్ చేతిలో కొరడా విసురుగా. భగ్గుమంది చర్మం. వెనువెంటనే వరసగా తగిలాయి కొరడా దెబ్బలు. వీపు, కాళ్ళు, చేతులు, చర్మం చిట్లిపోతోంది దెబ్బ తగిలిన ప్రతిచోటా! దెబ్బ దెబ్బకీ హెచ్చరిస్తున్నాడు మంగల్ "వజ్రాలు ఎక్కడ

దాచిందీ చెప్పకపోతే నీ ప్రాణాలు ఇలాగే పోతాయి" అంటూ.

భైరవ్ సింగ్ వజ్రాల వలయంలో ఎదురుకాగల ప్రతి వ్యక్తి విషయమూ చెప్పాడు నాకు.

"నాకు యే సంగతీ తెలియదు. నా మాట నమ్ము మంగల్. భైరవ్ నేనూ అడవిలో విడిపోయాం. భైరవ్ పోథీని తుపాకీతో కాల్చి చంపాడు. వజ్రాలు అతనే ఎక్కడో దాచాడు. ఇంతలో అతణ్ని విషసర్ప మేదో కాటేసి వుంటుంది. నేను భైరవ్ ని వెతుక్కుంటూ యిటుగా వచ్చేసరికి నురగలు కక్కుతూ స్పృహలేని స్థితిలో వుండి అలాగే ప్రాణాలు వదిలేశాడు" నోటికి వచ్చిందేదో కల్పించి చెప్పాను మంగల్ కి యేదోలా ఆ కోరడా బారి నుండి తప్పించుకోవాలనే ఆత్రంలో.

మంగల్ ఫకాలున నవ్వాడు. "నీకు తెలియదేమో భైరవ్ కి తుపాకీ యెలా నొక్కాలో కూడా తెలియదు" అన్నాడు.

అబద్ధం ఆడి పప్పులో కాలేశానన్నమాట. భైరవ్ సింగ్ కి తుపాకీ పేల్చడం రాదని నాకు నిజంగానే తెలియదు.

"విక్రమ్!.... నే చెప్పేది సరిగా విను. నువ్విప్పుడు మా మధ్య చిక్కుకుపోయావు. మొండికేస్తే వృధాగా ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటావు. మేం సంఖ్యలో నీకు పది రెట్లున్నాం. ఒకరిద్దరు మాలో పోయినా విజయం మాదే అవుతుంది. నీతో మాకు ఎటువంటి విరోధమూ లేదు. ఆ వజ్రాలు మాకు అప్పగిస్తే మా దారిన మేం పోతాం. ఆలోచించు" అన్నాడు మంగల్.

ఇందులో ఆలోచించవలసింది యేదీలేదు. మంగల్

చెప్పింది వాస్తవం. పరిస్థితులు నాకు యే మాత్రం అనుకూలంగా లేవు. అనవు గాని చోట అధిపుల మన రాదనే నూ కిపట్ల నమ్మకమున్నవాణ్ని గనక ఆ తర్వాతి కార్యక్రమం వీలునిబట్టి ఆలోచించవచ్చని మంగల్‌తో సంధికి ఒప్పుకున్నాను.

వజ్రాలను చూసి అతని కళ్ళలో వెలిగిన ఆనందం నేను మాటల్లో వర్ణించలేనిది. మంగల్ వజ్రాలమూటను జేబులో తోస్తూ "ఇతణ్ని చెట్టుకు కట్టండి" అన్నాడు తన అనుచరులతో.

మంగల్ అనుచరులు క్షణాలమీద నన్ను చెట్టుకి కట్టారు.

జరిగిన అన్యాయానికి నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది. "మంగల్! ఇది ఘోరం, దారుణం, దగుల్బాజీతనం...." అరిచాను పెద్దగా.

మంగల్ నవ్వుతూ చెయ్యెత్తి "తొందరపడి నన్ను దూషించకు మిత్రమా! మమ్మల్ని నువ్వు చాటుగా వెంబడించి దొంగదెబ్బ తీయకుండా ఇది ముందుజాగ్రత్తన్న మాట. బలరాం ముడులు వేయడంలో బహు నేర్పరి. ఆ కట్లను నువ్వు ఆ దేపనిగా ఓ పావుగంట గుంజితే ముడి నెమ్మదిగా దానంతట అదే విడిపోతుంది. ఈలోగా మేం చాలా దూరం పోతాం" అన్నాడు.

మంగల్ తన గుర్రాన్ని వెనక్కి తిప్పుతూ నా తుపాకీని స్వాధీనం చేసుకున్న అనుచరుణ్ణి "ఆ తుపాకీ అతని ప్రక్కనే పడెయ్!" అని ఆజ్ఞాపించాడు. ఆ అనుచరుడు నా తుపాకీని నన్ను కట్టబడిన చెట్టుకే ఆనించి వెనక్కి పోయాడు.

మంగల్ చేయి వూపుతూ "సెలవు మిత్రమా!"

అన్నాడు. గుర్రాలు కదిలాయి. వెర్రి మొహంవేసి దిక్కులు చూస్తూ వుండిపోయాను నేను.

నిరుత్సాహపడి ప్రయోజనం లేదని అంతలోనే తిరిగి ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. ఏదోలా తిరిగి దెబ్బతీసే అవకాశం నాకు దొరక్కపోదు. ఆ ఆలోచన వచ్చిందే తడవు అగకుండా ముందు వెనుకలకు వూగుతూ తాళ్ళను గుంజడం ప్రారంభించాను. ఎడతెరిపిలేని నా ప్రయత్నం ఫలితంగా తాడు ముడి పది నిముషాల్లోనే విడిపోయింది. తుపాకీ చేతబట్టి గట్టిగా వూపిరి పీల్చుకున్నాను.

ఇంతలో యెక్కడో తుపాకీ మోత లీలగా నా చెవులకు సోకింది. చెవులు రిక్కించాను. సందేహంలేదు! ఇరు వర్గాల మధ్య పోరాటమది! తుపాకులు ఆదేపనిగా మోగుతున్నాయి. మంగల్ తన అనుచరులతో వెళ్ళిన దిక్కుగానే ఆ చప్పుళ్ళు వినపడేది. ఫాయాన్‌ని భుజంమీద వేసి పరుగెత్తాను.

మార్గ మధ్యంలో వుండగానే కాల్పులు చల్లబడిపోయాయి. ఏం జరిగివుంటుంది? మంగల్ అనుచరులు వజ్రాలకోసం తమలో తాము కీచులాడుకున్నారా? లేక వేరే వర్గమేదయినా మంగల్ ముఠామీద దాడి జరిపిందా? మంగల్‌ని ఎదిరించే సాహసం ఎవరికి వుందిక్కడ? అంతా అనూహ్యంగా వుంది!

నా అంచనా ప్రకారం కాల్పులు మొదట నేను బయలేరిన చోటునుండి రమారమి మైలు దూరంలో జరిగి వుండాలి. ఆ మాత్రం దూరాన్ని చేరగానే పరిసరాలను జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ అడుగు ముందుకు వేస్తున్నాను.

ఐదు నిముషాలయినా గడవకముందే కంటబడిన దృశ్యాన్ని చూసి నిశ్చేష్టుణ్ణయ్యాను.

ఇంచుమించు మంగల్ ముఠా అంతా గుర్రాలతో సహా రక్తపుమడుగులో తేలుతున్నారు. చెల్లాచెదురుగా పడివున్నాయి శవాలు. శరీరాలు తూట్లుపడి జల్లెడ మాదిరి తయారయ్యాయి.

మంగల్ కోసం గాలించాను. ఓ పొదప్రక్కన పడి వున్నాడు మంగల్! చివరిక్షణాల్లో వున్నాడు. కళ్ళు మూసుకొని భారంగా వూపిరి పీలుస్తున్నాడు. శరీరంలో తూటా దెబ్బలు తగలనిది ఒక్క శిరస్సు మాత్రమే!

మంగల్ ప్రక్కన మోకాళ్ళమీద కూర్చొని పేరు పెట్టి పిలిచాను. అతిప్రయత్నంమీద కళ్ళు తెరవగలిగాడు మంగల్. నన్ను చూస్తూనే అతని కళ్ళు వెలుగుతో నిండాయి.

“ఏం జరిగింది మంగల్!” అడిగాను ఆత్రంగా.

మంగల్ నోటిని తెరిచే ప్రయత్నం చేస్తూ తన చేతితో నా చేతిని పట్టుకున్నాడు గట్టిగా.

“ప్ర... ప్ర....ప్రతా....ప్ ....వ....వజ్రాలు.. ....” అంతే. ఆ పైన చెప్పలేకపోయాడు మంగల్. అర్థమయిందన్నట్టు తల వూపాను. మంగల్ కళ్ళు తిరిగి మూతపడి పోయాయి. నా చేయి పట్టిన మంగల్ చేయి వదులుగా జారిపోయింది క్రిందకు.

నా కళ్ళు అప్రయత్నంగా నీళ్ళు చిమ్మాయి. మంగల్ సేన్ డాకూ ఔనుగాక! మాటకు కట్టుబడే మనిషి. ప్రతాప్ లాంటి నయవంచకుల కన్నా వేయిరెట్లు నయం!

8

బిగ్గరగా సకిలిస్తూ ముందుకు దూకింది అశ్వం. ప్రారంభంలోనే నాలుగుకాళ్ళ వేగాన్ని అందుకుంది. అప్పటికీ

తృప్తిలేక బూటు కాళ్ళతో గుర్రం డొక్కలో పొడుస్తున్నాను.

మంగల్ సేన్ ముఠాకి చెందిన దా అశ్వం. ప్రతాప్ సింగ్ ముఠా బారినుండి ఎలా తప్పించుకున్నదో పోరాటం జరిగిన ప్రాంతానికి కా స్సంత దూరంలో నాకంటపడింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ప్రతాప్ ముఠా అరణ్యం దాటి పోకూడదన్నది నా ధ్యేయం.

అరగంటలో గమ్యాన్ని చేరాను. నిక్కుతూ నీల్గుతూ పోతున్నది ప్రతాప్ ముఠా. వారికంట పడకుండా జాగ్రత్తగా ఓ ఐదు నిమిషాలు వారిని వెంబడించాను. అంతా కలిపి ఓ డజనుమంది వున్నారు. అందరి దగ్గరా అధునాతనమయిన మెషిన్‌గన్ లున్నాయి. మంగల్ ముఠాని ఆ కారణంగానే వీళ్ళు సులువుగా దెబ్బతీయ గలిగారు.

క్షణకాలం ఆలోచించాను. ఈ పరిస్థితిలో ఇంత మందిని దెబ్బతియ్యడం నా ఒక్కడివల్లా జరిగే పనికాదు. అలాగని మరొకరు నాకు సాయం వచ్చే అవకాశమూ లేదిక్కడ. అప్పటికప్పుడు ఏం చెయ్యాలో ఆలోచించి అశ్వాన్ని దారి మళ్ళించాను.

ఆ మార్గంలో ప్రతాప్ ముఠాకంటె ముందు వున్నానిప్పుడు. ప్రతాప్ తన నివాసాన్ని చేరేందుకు ఈ మార్గంలోనే పయనించవలసి వుంది. వాయువేగంతో అశ్వాన్ని పరిగెత్తిస్తూ అనువయిన ప్రాంతంకోసం వెదుకుతున్నాను. ప్రతాప్ మంగల్ ముఠాని దొంగదెబ్బ తీసాడని తెలుస్తూనే వుంది. ముల్లును తీసేది ముల్లే.

ప్రతాప్‌లాంటి వాళ్ళను ఈ ప్రభుత్వాలు చట్టాలు ఏం చెయ్యలేవు. అరణ్యంలో సాధారణ చట్టాలు చెల్లు

బడితావు. దెబ్బకి దెబ్బన్నర! అదే న్యాయమిక్కడ! ప్రతాప్ మతాని నేను అదే సూత్రం ఆధారంగా సర్వ నాశనం చెయ్యాలనుకుంటున్నాను.

చుట్టూ దట్టమయిన చెట్టూ చేమలతో నిండిన వాతావరణం ఒక్కసారిగా మారి మైళ్ళకొద్దీ వ్యాపించిన విశాలమయిన పచ్చిక బయళ్ళు, వాటిని అనుకున్న బ్రహ్మాండమయిన పర్వతాలుగల ప్రదేశంలో పయనిస్తోంది అశ్వం.

సరయినచోట అశ్వాన్ని ఆపి దానిని ఒకచాటు ప్రదేశంలో కట్టాను. వడివడిగా పర్వతం మధ్యభాగాన్ని చేరాను. రాయి రప్పా అల్లిబిల్లిగా ఓ మోస్తరు పొదలు. నా కార్యక్రమానికి అనువయిన స్థలమది. అక్కడే ఓ బల్లపరపుగా ఉండే రాతిని ఎన్నుకున్నాను. ముందు భాగంలో కొంచెం ఎత్తుగా, వెనక్కి వచ్చేకొద్దీ వాలుగా, బోర్లా పడుకొని తుపాకీ పేల్చేందుకు చక్కగా అమరిందా రాయి.

రాతిమీద పొజిషన్‌లో ఉండి కిందకు చూసాను. పచ్చికబయలు దానిమధ్య మార్గము కనుచూపుమేర స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది. అదే సమయంలో మైదానంలో ఉన్నవారు బైనాక్యులర్స్‌తో గాలించినా నా ఆచూకీ దొరకదు.

నా చేతిలో ఫారూన్ లక్ష్యంకోసమని వువ్విళ్ళూరుతోంది. తన యజమానిముందు అనితర సాధ్యమయిన తన ప్రతిభను ప్రదర్శించే సమయమది.

బహు దూరాన అశ్వాలు ధూళి రేపుతూ వేగంగా వస్తున్నాయి. నా గుండె చప్పుడు స్పష్టంగా నాకే వినపడుతోంది. వుద్వేగం నిండి శరీరం రోమాంచితమయింది.

ముందున్న కార్యం సామాన్యమయింది కాదని నాకు తెలుసు. జయాపజయాలు దైవాధీనం కాకూడదు. అరు నూరయినా ఇందులో గెలిచితీరాలన్నదే నా దృఢ విశ్వాసం!

అశ్వాలు రౌతులు లీలగా కనిపిస్తున్నారిప్పుడు. సుమారు వెయ్యిగజాల దూరంలో వున్న లక్ష్యాన్ని, అదీ వేగంగా కదిలే లక్ష్యాన్ని ఛేదించడమంటే మాటలుకాదు. ఇందుకు ఎంతో ఏకాగ్రత, కాలపరిజ్ఞానం, సునిశిత దృష్టి అవసరం. పై మూడింటిలో యే ఒక్కటి లోపించినా నా చేతిలో ఫారూన్ నన్ను వెక్కిరిస్తుంది.

తుపాకీ సరిచేసి గురి చూసాను. ఆకారాలు తప్ప మనుషులెవరో తెలిసే అవకాశంలేదు. తనదయిన ప్రత్యేకతలో నా చేతిలో ఫారూన్ గర్జించింది. ఆ శబ్దం చుట్టూ వ్యాపించివున్న కొండల్లో ప్రతిధ్వనించింది. వెనువెంటనే కనిపించింది ఫలితం. ఒక రౌతు నేలకూలాడు. తృప్తిగా నిట్టూర్చాను. వెంటనే మరొకడు!

ముఠాలో కలకలం బయల్దేరింది. కళ్ళాలు బిగించబడిన అశ్వాలు సకిలిస్తూ కదం తొక్కుతున్నాయి. ఇంతలో మరోసారి పేలుడు. కెవ్వున ఆర్తనాదం! ప్రతాప్ ముఠా జరుగుతున్నదేమిటో తెలుసుకునేలోగా నలుగురు వ్యక్తులు రక్తం చిందే గుండెల్ని అదిమిపడుతూ నేల కూలారు.

చుట్టూ పర్వతాలు! కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా ఏ అలికిడీ లేదు. కొండల్లో ప్రతిధ్వని. ఎటునుండి తుపాకీ పేలుతున్నదో స్పష్టం కావడంలేదు. ఫారూన్‌లో విశేషం పొగను తనలోనే ఇముడ్చుకొని చల్లబరచ

గలడం.

ప్రతాప్ కి పరిస్థితి అర్థమయింది. నిస్సందేహంగా ఇది ఫారూన్ పనితనం. అంటే విక్రమ్ కొండల్లో ఎక్కడో దాగి తమను దెబ్బతీస్తున్నాడన్నమాట! ప్రతాప్ కి కడుపు రగులుకు పోయింది. కళ్ళముందే విశ్వాసపాత్రులయిన అనుచరులు మట్టికావడం ఏ నాయకుడు సహించగలడు?

"విక్రమ్!" అరిచాడు గట్టిగా. ప్రతాప్ కేక లోయలో ప్రతిధ్వనించింది .... "పిరికివాడిలా దొంగ దెబ్బతీయడం కాదురా! చాతనయితే బయటపడి పోరాడు."

ప్రతాప్ నోటికి సమాధానం ఫారూన్ చెప్పింది. శాశ్వతంగా మూతపడవలసిన ఆ నోరు అప్పుడే మరొక అనుచరుడు అడ్డం వచ్చిన కారణంగా బ్రతికిపోయింది. చూచాయగా నా ఉనికి అప్పటికి అర్థమయింది ప్రతాప్ కి. వెర్రి ఆవేశంతో తన అనుచరుల్ని ముందు నేనున్న పర్వతం ఎక్కగా పురిగొల్పుతూ తను వారిని వెన్నాడి వస్తున్నాడు.

పర్వతాన్ని చేరేలోగా మరో ముగ్గుర్ని యమపురికి పంపింది నా ఫారూన్. మిగిలిన వ్యక్తులు గుర్రాల పైనుండి దూకి కొండరాళ్ళ అసరాగా పైకివస్తున్నారు. ఇక ముఖాముఖీ పోరాటం తప్పదు. పొదల మాటున ప్రాకుతూ మరికొంచెం ఎత్తుకు వెళ్ళాను.

మునుపటి నా స్థావరాన్ని గమనిస్తూ మరో సురక్షిత మయినచోట పొంచి వున్నాను. నిమిషాలు గడుస్తు న్నాయి. హోరున వీచే కొండగాలి శబ్దం తప్ప మరేదీ లేదక్కడ.

ఇంతలో పొదల మాటునుండి ఎక్కుపెట్టిన తుపా

తలలో బండమీదకు చెరో ప్రక్కనుండీ ఒకేసారి దూకారు ఇద్దరు. అక్కడ నేను లేకపోవడం చూసి తెల్ల మొహాలు వేస్తూ మొహాలు చూసుకుంటున్న వేళ, వారికి నా ఉనికిని తెలియబరుస్తూ గర్జించింది ఫారూన్. ఇద్దరూ కలిసికట్టుగా వెనక్కి విరుచుకు పడిపోయారు.

ఇక మిగిలింది ఇద్దరు. నెమ్మదిగా లేచి రాళ్ళ వెనక ఒంగినడుస్తూ మరో చోటు చూసుకున్నాను.

అరగంట గడిచినా ఏ అలికిడీ లేదు. నిరీక్షణ వేటగాడికి ప్రాథమిక విద్య. అరగంటకాదు అర్ధరాత్రి వరకూ శరీరంలో ఎటువంటి కదలిక లేకుండా కూర్చోగలను.

మరో అర్ధగంట గడిచాక రాళ్ళ వెనికి బడబడ దొర్లుతున్న శబ్దం వినపడి చటుక్కున లేచాను. కంగారుగా వెనక్కి పరుగెడుతున్నాడొక వ్యక్తి. మెరుపువేగంతో తుపాకీ పేల్చి కూర్చుండిపోయాను. కెవ్వుమనే కేక దబ్బున చప్పుడువిన పడింది. లెక్కపదకొండు. కేకనుబట్టి పదకొండో నెంబరు ప్రతాప్ కాడని గ్రహించాను.

గంట! రెండు గంటలు! మూడు గంటలు గడిచి చీకటి పడింది. ప్రతాప్ నుండి సమాధానంలేదు. ఏమయ్యాడు ప్రతాప్! చడీ చప్పుడూ లేకుండా వెనక్కి మరలి పోయాడా? అలా అని తొందరకూడదు. ప్రతాప్ సయితం వేటగాడే! మరో గంట గడిచింది. చలిగాలి ఉధృతంగా వుంది. నెమ్మదిగా లేచి చుట్టూ పరికించాను.

ఇంతలో యేదో చప్పుడు వినపడి చటుక్కున అటు తిరుగుతూ తుపాకీ పేల్చే ప్రయత్నంలో ఉన్నాను. కంటబడిన దృశ్యం చూసి అలాగే వుండిపోయాను. ఫారూన్ దెబ్బతిని చనిపోయిన వ్యక్తి శవాన్ని

తోడేళ్ళు పీక్కుతింటున్నాయి.

పరిసరాలను వేయికళ్ళతో గమనిస్తూ జాగ్రత్తగా కొండ దిగాను. ప్రతాప్ ఎక్కడా తారసపడలేదు. పిరికిపంద! పలాయనం చిత్తగించాడు.

ప్రతాప్ ఒక అరణ్యంలో పట్టుబడడం జరగని పని. నిట్టూరుస్తూ ఆ రాత్రికి కొండరాళ్ళమధ్య ఓ అనువయిన స్థలంలో నిద్రపోయాను. తూరుపు తెలవారుతుండగా లేచి గుర్రమెక్కాను.

9

సుమారు ఓ గంట ప్రయాణం చేసి ఉంటానేమో! దారి ప్రక్కనే వున్న బండరాతి వెనకనుండి చెంగున దూకి యెదురుగా నిలబడిన వ్యక్తిని చూసి నివ్వెరపోయాను.

చేతిలో నా గుండెలకు గురిపెట్టబడిన రివాల్వర్‌తో ప్రతాప్!

రాత్రంతా నాకోసమని పడిగాపులు పడినట్టు మొహమంతా పీక్కుపోయి కళ్ళు చింత నిప్పుల్లా ఉన్నాయి.

ప్రతాప్ క్రూరంగా నవ్వుతూ "స్వాగతం మిత్రమా! పిచ్చి వేషాలు వెయ్యకుండా జాగ్రత్తగా గుర్రం దిగు!" అని ఆజ్ఞాపించాడు రివాల్వర్ ఊపుతూ.

అతను చెప్పింది చేయడం మినహా మరో దారి లేదు. నా ఫాయూన్ గుర్రానికి కట్టబడిన తోలు పటకాలో వుంది. అంతే కాదు! రాత్రి ఖాళీ అయిన తూటాల స్థానంలో కొత్తవి తిరిగి అమర్చని నా బుద్ధిమాంద్యాన్ని నేనే నిందించుకున్నాను. ఇంతలోనే ఇటువంటి ఉపద్రవం ముంచుకువస్తుందని నేను భావించక

పోవడం నిజంగా పొరపాటే! బుద్ధిమంతుడిలా గుర్రం దిగి చేతులెత్తేసాను. అయినా దేవుడు మేలు చేసి ఏదన్నా జరక్కపోతుందా అనే ఆశమాత్రం చావలేదింకా!

“అరేయ్ విక్రమ్! నా ముఠా అంతటినీ నాశనం చేసావు. భైరవ్‌నికూడా నువ్వే చంపివుంటావు. నిన్ను నేను వదలను. కావాలంటే ఈ రివాల్వర్‌తో నిన్ను కుక్కను కాల్చినట్టు కాల్చి చంపగలను. కానీ అరేయ్ విక్రమ్! నీకు ఆ ఫారూన్ గన్ అంటే మహా ప్రీతి కదూ! నిన్నూ దానితోనే చంపుతానని ప్రతిజ్ఞ చేశాను. పిచ్చి వేషాలెయ్యక ఆ ఫారూన్ ఇటు విసురు” అన్నాడు ప్రతాప్.

దేవుడు దయామయుడు. నాకేదో దారి దొరక బోతోంది. కాకపోతే దొరికినవాణ్ణి దొరికినట్టే చంపక ఈ ప్రతిజ్ఞాపాలన లేమిటి ఈ వెధవకి! చేటుకాలం కాకపోతే! బుర్రకి పదును పెడుతూ

“అందులో గుళ్ళు లోడ్ చేసి లేవు” అన్నాను నెమ్మదిగా.

పకపకలాడాడు ప్రతాప్. “అంత నిర్లక్ష్యం గనకే నాకు దొరికిపోయావు. పిచ్చి తలంపులు పెట్టుకోకుండా గన్ లోడ్ చేసి ఇటివ్వు” అన్నాడు ప్రతాప్.

బుద్ధిగా తల ఊపి ఫారూన్ అందుకున్నాను. నేను యేమాత్రం తొందరపడినా వెంటనే దెబ్బ తీసేందుకు ప్రతాప్ నా ముఖకవళికల్ని అతి జాగ్రత్తగా పరికిస్తున్నాడు. ఈలోగా గుళ్ళు లోడ్ చేస్తున్న నా చేతి వేలి ఉంగరం బారల్‌లో జారబడింది. ప్రతాప్ ఆ సంగతి గమనించే స్థితిలో లేడు. చిన్నగా నిట్టూరుస్తూ తుపాకీ ప్రతాప్ కందించాను.

"గుడ్!" నవ్వాడు ప్రతాప్. రివాల్వర్ తిరిగి పాకెట్‌లో పెట్టేసాడు.

"ఇది యేనాడూ నువ్వు వూహించని అనుభవం కదూ విక్రమ్! ఆఖరుసారిగా దేవుణ్ని ప్రార్థించుకో" పకపక లాడుతూ ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు ప్రతాప్.

వూహించని అదురుతో ప్రతాప్ వెనక్కి విసిరివేయబడ్డాడు. ఫారూన్ తారాజువ్వలా గిజగిజలాడుతూ మరో ప్రక్కకు పడిపోయింది. ప్రతాప్ తేరుకొని తిరిగి లేచే లోగా నా కాలిబూటులో ఇముడ్చబడిన చాకు సర్‌మంటూ పోయి అతని గుండెల్లో దిగబడింది బలంగా.

ప్రతాప్ ఎక్కడివాడు అక్కడే వెనక్కి విరుచుకు పడిపోయాడు. కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టుకుంటూ నా కళ్ళముందే ప్రాణాలు వదిలేసాడు.

ప్రతాప్ శవం వంక జాలిగా చూస్తూ నిట్టూర్చాను. నిజానికి ఆ చావు నాకు రావలసినది. అందుకే మా గురువుగారు చెప్పేవారు!

శత్రువు ముందర నిర్లక్ష్యం, రోగం దగ్గర ఆలస్యం పనికిరావనేవారాయన.

పాపం! ప్రతాప్‌కి అటువంటి గురువు లెవరూ లేరేమో కుప్పకూలిపోయాడు. ప్రతాప్ జేబులు వెదికాను. వజ్రాల మూట దొరికింది.

వీటిని ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఆఫ్రికాలో ఒక కోటీశ్వరుడిని చంపి — ప్రతాప్ వీటిని దొంగిలించాడు. ఆఫ్రికాలో ఉన్న వీటి స్వంతదారు యెవరో నాకు తెలియదు. ఆ ప్రయత్నమేది చేసినా లేనిపోని చిక్కుల్లో పడడమే అవుతుంది. ఈ గొడవంతా దేనికి? వజ్రాలను చక్కగా పార్శిలుచేసి యే అనాథశరణాలయానికో

164

పంపితే సరి!

పుణ్యమూ పురుషార్థమూ చేకూరినట్టవుతుంది!

తృప్తిగా నిట్టూర్చి గుర్రమెక్కాను. ఆకాశంలో విహరించే రాబందుల నీడలు ప్రతాప్ శవంమీద పడుతున్నాయప్పుడే! "చేసుకున్న వాళ్ళకు చేసుకున్నంత" అంటే ఇదే కాబోలు!

అరుణోదయ కిరణాలను చీలుస్తూ ముందుకు సాగింది నా అశ్వం!

—: అ యి పో యి ం ది: —